

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

Από τους συνδικαλιστικούς αγώνες στο Σικάγο, στους σημερινούς αγώνες της τάξης μας.

Σικάγο 1886, πλατεία Χέιμαρκετ. Αγώνας για την καθιέρωση της δωρης εργασίας... 150 χρόνια μετά, το ίδιο συνδικαλιστικό αίτημα επανέρχεται προς διεκδίκηση. Το κράτος και το κεφάλαιο επιτίθενται και επιχειρούν να εξαθλιώσουν πλήρως την τάξη μας, στην προσπάθειά τους να αναδιαρθρωθούν ώστε να αντιμετωπίσουν τη συνεχιζόμενη κρίση, εκμεταλλευόμενα την ύφεση των κοινωνικών-ταξικών αγώνων. Η κρατική διαχείριση της πανδημίας επιτάχυνε μια νέα όξυνση της κρίσης, την οποία -όπως άλλωστε και την προηγούμενη- καλείται να πληρώσει η τάξη μας. Η συνεχής επίθεση στο βιοτικό μας επίπεδο, η δεκαετής οικονομική και ψυχολογική μας εξαθλίωση, η περιστολή των ψηγμάτων αστικοδημοκρατικής ελευθερίας, τα μέτρα απαγόρευσης κυκλοφορίας και η καταστολή εν μέσω πανδημίας επιδεινώνουν διαρκώς τις συνθήκες ζωής μας.

Με το πρόσχημα της ασφάλειας και της προστασίας της υγείας μας, εν μέσω πανδημίας, κράτος και κεφάλαιο λαμβάνουν μέτρα που ήδη σχεδίαζαν (και είχαν αρχίσει να εφαρμόζουν), στην κατεύθυνση της εμβάθυνσης της κυριαρχίας τους και της αναπαραγωγής τους. Προσπαθούν να διευρύνουν συνεχώς τα πεδία εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, προκειμένου να αποφύγουν την συνολική τους κατάρρευση μετακυλίνοντας το κόστος της κρίσης στην τάξη μας. Εκτός από το κόστος, προσπαθούν, μέσω ιδεολογημάτων περί “ατομικής ευθύνης” και με την πλήρη σύνταξη των ΜΜΕ, να μετακυλήσουν στην τάξη μας και την ευθύνη της εξάπλωσης του κορονοϊού, ώστε να αποσιωπηθούν οι κρατικές ευθύνες.

Η διαχείριση της πανδημίας από το κράτος επικεντρώνει στη σφαίρα των πολιτικών και οικονομικών επιπτώσεών της, και όχι στην διασφάλιση της υγείας μας. Η υγεία μας δεν το ενδιέφερε ποτέ, καθώς την αντιμετωπίζει ως εμπόρευμα και όχι ως κοινωνικό αγαθό. Οι ζωές μας είναι αναλώσιμες, όπως ακριβώς οι ζωές που χάνονται κάθε χρόνο από τη φτώχεια, τους πολέμους κυριαρχίας, τις δολοφονίες στα εργατικά κάτεργα και τα σύνορα, τις αυτοκτονίες.

Κατά τη διάρκεια της πολύμηνης απαγόρευσης κυκλοφορίας, κράτος και κεφάλαιο εντείνουν το καθεστώς της μισθωτής σκλαβιάς, απολύουν, τροποποιούν/ελαστικοποιούν συμβάσεις εργασίας, ενισχύουν την αδήλωτη/μαύρη εργασία, καταργούν το δωρο, θεσμοθετούν τις απλήρωτες υπερωρίες, επεκτείνουν την μερική απασχόληση και την τηλεργασία, κατάσχουν τα σπίτια μας με το νέο πτωχευτικό κώδικα, επιχειρούν να τσακίσουν τον συνδικαλισμό και τις απεργίες, παρανομοποιούν τις ακηδεμόνευτες διαδηλώσεις νομοθετώντας την αναγκαστική κρατική τους διαμεσολάβηση, ιδρύουν νέα αστυνομικά σώματα, λαμβάνουν νέα μέτρα καταστολής και ηλεκτρονικής παρακολούθησης. Ταυτόχρονα, στοχοποιούνται περαιτέρω τα πιο ευάλωτα κομμάτια της τάξης μας, οι φυλακισμένοι/ες, μετανάστ(ρι)ες, οι άστεγοι/ες και οι τοξικοεξαρτημένοι/ες.

Το κράτος θωρακίζεται θεσμικά, υλικά και ιδεολογικά, υπό τον διαρκή φόβο μιας κοινωνικής έκρηξης. Ποινικοποιεί την απεργιακή δράση, αναβαθμίζει τον εξοπλισμό του στρατού και της αστυνομίας, και κανονικοποιεί τον καθημερινό αστυνομικό έλεγχο των γειτονιών μας. Η αστική δημοκρατία αποδεικνύει για μια ακόμη φορά ότι μπορεί να επανεφευρίσκει διαρκώς τον εαυτό της, ερμηνεύοντας και μεταβάλλοντας κατά το δοκούν τα όρια του νομικού της πλαισίου και της εφαρμογής τους. Προσπαθεί να περιχαρακώσει την έννοια της ελευθερίας μέσα στην κρατικά ορισμένη κανονικότητα. Δεν χρειάζεται να εξελιχθεί σε φασισμό ή μια χούντα για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα του κράτους και του κεφαλαίου, τα καταφέρνει πολύ καλά και μόνη της. Συνακόλουθα, το σύνολο των κομμάτων έσπευσε να υιοθετήσει πολεμική ορολογία για ένα ζήτημα υγείας προβάλλοντας την ανάγκη της εθνικής ενότητας και ομοψυχίας (ενάντια στην καταφανή ταξική διαίρεση), την εμπιστοσύνη στο κράτος και τους θεσμούς του, την πίστη στη βιωσιμότητα της καπιταλιστικής οικονομίας. Η ανάκαμψη και η ανάπτυξη που υπόσχονται κράτος και κεφάλαιο

αφορούν και θα ωφελήσουν μόνο τα αφεντικά. Θα υλοποιηθούν πάνω στη δική μας πλάτη, μέσα από τη δική μας καταπίεση κι εξαθλίωση.

Παρά τους κρατικούς σχεδιασμούς, οι γενικευμένες συγκρούσεις στους δρόμους της Ν. Σμύρνης έδειξαν με τον σαφέστερο δυνατό τρόπο ότι η κοινωνική και ταξική αντίσταση είναι παρούσα, ότι η κοινωνική αντιβία συνεχίζει να αποτελεί μέσο άμυνας κι επίθεσης της τάξης μας, φρενάροντας, έστω και προσωρινά, σε μεγάλο βαθμό την αστυνομική καταστολή στους δρόμους και τις γειτονιές μας. Έδειξαν στο κράτος ότι παρά τη διαρκή θεσμική, υλική και ιδεολογική του θωράκιση απέναντι στο ενδεχόμενο κοινωνικών αναταραχών, παραμένει αδύνατο να ελέγξει και να καταστείλει τα αυθόρμητα κοινωνικά-ταξικά ξεσπάσματα.

Παράλληλα, το φοιτητικό κίνημα εκφράστηκε δυναμικά με καταλήψεις, πορείες και συγκρούσεις ενάντια στο νέο εκπαιδευτικό νομοσχέδιο και την παρουσία μπάτσων μέσα στις σχολές, Και το έκανε αυτοοργανωμένα και αδιαμεσολάβητα, ενάντια σε κάθε κομματική προσπάθεια ποδηγέτησής του.

Ως αναρχικοί/ες δεν αναζητούσαμε ποτέ, ούτε αναζητούμε λύσεις στις εκλογικές διαδικασίες, τα κόμματα ή τους αυτόκλητους δεξιούς ή αριστερούς σωτήρες της τάξης μας. Ας μην περιμένουν από εμάς να τους “ταράξουμε στη νομιμότητα”. Οι απαντήσεις μας δίνονται έξω από και ενάντια στη λογική της αστικής δημοκρατίας και νομιμότητας. Δίνονται στους δρόμους, εκεί που αγωνίζεται, διεκδικεί κι αναπνέει λίγο πιο ελεύθερα η τάξη μας, ανάμεσα σε οδοφράγματα, φωτιές και ξηλωμένα πεζοδρόμια. Στους ίδιους δρόμους που αγωνίστηκαν οι απεργοί του Σικάγο, στους δρόμους που εκτελέστηκαν οι πέντε αναρχικοί που πρωτοστάτησαν σε εκείνους τους εργατικούς αγώνες. Κι αν λίγο αργότερα η τάξη μας κατέκτησε το δωρο, δεν κατέκτησε την ελευθερία της από τα αφεντικά και το κράτος. Αυτόν τον κοινωνικό/ταξικό αγώνα, τον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, τον συνεχίζουμε και σήμερα.

Η οργή της τάξης μας θα πρέπει να ξεσπάσει πάνω σε αυτούς που πραγματικά ευθύνονται για τη σημερινή υγειονομική, κοινωνική και οικονομική κρίση. Ενάντια σε αυτούς που καταδυναστεύουν τις ζωές μας και μας καταδικάζουν στη φτώχεια, την εξαθλίωση και το θάνατο. Το κράτος και τα αφεντικά. Το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης που επιβάλλουν δεν εξανθρωπίζεται. Καταστρέφεται. Πάνω στα συντρίμια του θα εφεύρουμε απ’ την αρχή τον κόσμο, θα δομήσουμε από την αρχή τις κοινωνικές μας σχέσεις στη βάση της πολιτικής ελευθερίας, της οικονομικής ισότητας και της κοινωνικής αλληλεγγύης. Όσο δύσκολο κι αν δείχνει αυτό, γίνεται κάθε μέρα και φανερότερο ότι είναι πλέον η μοναδική ρεαλιστική διέξοδος από την καταστροφική πορεία που έχουν χαράξει για εμάς το κράτος και ο καπιταλισμός.

Συμμετέχουμε, στηρίζουμε, οξύνουμε τους αγώνες της τάξης μας.

Ενάντια στο κράτος και τη μισθωτή σκλαβιά.

Αγωνιζόμαστε για την κοινωνική επανάσταση, για τον ελευθεριακό κομμουνισμό, για την Αναρχία...

Πορεία 6 Μαΐου, 11:00, Προπύλαια

καθ'οδόν
από το πιθανό στο πραγματικό

Email: kathodon@espiv.net
Blog: kathodon.espivblogs.net